In zaak 2/80,

H. DAUTZENBERG, ambtenaar van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, te dezen vertegenwoordigd door J. Saels, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te zijnen huize, 1, rue J.-P. Brasseur,

verzoeker,

tegen

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door de directeur van de Administratie, F.-X. Zwickert, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, 22, Côte d'Eich,

verweerder,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van het Hof van 21 maart 1979 houdende bevordering van J. Fetler naar de enige toentertijd vacante A 3-post, alsmede tot bevordering van verzoeker naar die rang,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, J. Mertens de Wilmars en Mackenzie Stuart, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

# ARREST

## De feiten ·

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

### I — Feiten en procesverloop

Verzoeker Dautzenberg, sinds 1963 ambtenaar bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, werd bij besluit van 9 maart 1966 benoemd tot „adjunct-hoofd van de dienst Documentatie en Bibliotheek". Sinds 1974 heeft hij de rang A 4.

Sinds 1976 hebben de hiërarchische meerderen van verzoeker, eerst H. Sperl en vervolgens H. Daig, het Hof voorgesteld verzoeker te bevorderen naar de rang A 3. Op de begroting 1978 werd echter een A 3-post toegewezen aan de dienst Documentatie en werd het hoofd daarvan, L. Maggioni, tot die rang bevorderd, ofschoon in de desbetreffende begrotingsvoorstellen, voor wat de directie Bibliotheek en Documentatie betreft opgesteld door Sperl, de bevordering van verzoeker naar de rang A 3 werd voorzien.

In de voorstellen voor de begroting 1979 had het tot aanstelling bevoegde gezag de begrotingsautoriteit van de Gemeenschappen verzocht drie A 4-posten in A 3-posten om te zetten, namelijk de post van hoofd van de dienst Bibliotheek, die van hoofd van de Financiële dienst en die van hoofd van de Personeelsdienst. De begrotingsautoriteit stemde echter met slechts een omzetting in. Bij besluit van 21 maart 1979, gepubliceerd op 30 maart 1979, benoemde het tot aanstelling bevoegde gezag het hoofd van de Financiële dienst, J. Fetler, met ingang van 1 april 1979 tot afdelingshoofd, met bevordering van de rang A 4, salaristrap 6, naar de rang A 3.

Zonder de persoonlijke verdiensten van Fetler te willen bestrijden, acht verzoeker dit besluit onrechtvaardig ten aanzien van hemzelf. Overeenkomstig artikel 90 Ambtenarenstatuut diende hij derhalve op 25 juni 1979 bij het tot aanstelling bevoegde gezag een klacht in tegen dit besluit.

Daarin merkte verzoeker onder meer op, dat Sperl in juni 1978 (bij de bevordering van Maggioni) had medegedeeld van de griffier van het Hof de verzekering te hebben gekregen dat de eerstvolgende beschikbare A 3-post aan hem (verzoeker) zou worden toegekend. Door het bestreden besluit was deze belofte in feite gebroken, en daarom was het in strijd met de erkende beginselen inzake bescherming van het „gerechtvaardigd vertrouwen van een ambtenaar in zijn administratie".

Verzoeker beklaagde zich er tevens over, dat de A 3-post „voortdurend en systematisch" werd onthouden aan de dienst Bibliotheek ten gunste van andere diensten; dit was ongerechtvaardigd, gezien het belang van deze dienst en de wijze waarop verzoeker hem zestien jaar lang had geleid.

Ten slotte verklaarde verzoeker ervan overtuigd te zijn dat „het bestreden be-

sluit niet met volledige kennis van zaken is genomen, dat wil zeggen na afweging van *alle* argumenten, ten gunste van Fetler en van mijzelf". Het besluit zou derhalve wettelijke grondslag missen.

Bij met redenen omkleed besluit van 5 oktober 1979 wees het Hof als tot aanstelling bevoegd gezag de klacht af. Het Hof merkte op dat volgens artikel 45 van het Statuut bevordering plaats vindt bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag en dat, ook indien er bepaalde verzekeringen waren gegeven in verband met bevorderingsvooruitzichten, deze het tot aanstelling bevoegd gezag niet kunnen binden bij zijn latere keuze. Bij een bevordering bepaalt het tot aanstelling bevoegde gezag zijn keuze na een vergelijkend onderzoek van de verdiensten van elke kandidaat en van hun beoordelingsrapporten. In het onderhavige geval had het tot aanstelling bevoegd gezag zijn keuze in overeenstemming met deze beginselen gemaakt, gelet op de gehele loopbaan van de betrokkenen, de vereisten van de verschillende diensten en alle aspecten welke daarbij van belang waren.

Op 8 januari 1980 heeft verzoeker beroep in rechte ingesteld, waarbij hij het Hof vroeg het besluit van 21 maart 1979, gepubliceerd op 30 maart 1979, tot bevordering van Fetler „naar de enige toentertijd vacante post" nietig te verklaren en verzoeker naar die rang te bevorderen.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

## II — Conclusies van partijen

In zijn inleidend verzoekschrift concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:

„1. verweerder te gelasten vergelijkbare dossiers van verzoeker en van Maggioni en Fetler, die in 1978 en 1979 waren samengesteld met het oog op hun bevordering naar de rang A 3 in plaats van verzoeker, over te leggen;

2. het besluit van 21 maart 1979, gepubliceerd op 30 maart 1979, tot bevordering van Fetler naar de enige toentertijd vacante A 3-post, nietig te verklaren;

3. verzoeker naar die rang te bevorderen;

4. verweerder te verwijzen in de kosten".

*Verweerder* concludeert in zijn memorie van verweer dat het den Hove behage:

„1. hem akte te verlenen dat hij de ontvankelijkheid van het beroep niet betwist;

2. verzoekers conclusies strekkende tot overlegging van de dossiers van de twee andere ambtenaren, alsmede tot bevordering van verzoeker naar de rang A 3, niet ontvankelijk te verklaren;

3. het beroep voor het overige ongegrond te verklaren;

4. met betrekking tot de kosten te beslissen overeenkomstig de toepasselijke statutaire bepalingen".

In repliek persisteert *verzoeker* bij de in het verzoekschrift geformuleerde conclusies en concludeert hij, subsidiair, dat het den Hove behage:

„1. hem toe te staan eventueel door middel van getuigen de realiteit en de inhoud te bewijzen van de door

de griffier aan Sperl gedane belofte, om verzoeker in 1979 tot de volgende vacante A 3-post te bevorderen;

2. de zaak naar het voltallige Hof te verwijzen".

*Verweerder* concludeert in dupliek dat het den Hove behage:

„1. verzoekers conclusies en bewijsaanbod te verwerpen;

2. te beslissen overeenkomstig verweerders conclusies in het verweerschrift".

## III — Middelen en argumenten van partijen

*Verzoeker* beroept zich in zijn inleidend verzoekschrift, zoals hij ook reeds in zijn klacht had gedaan, in de eerste plaats op schending van het beginsel inzake bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen van een ambtenaar in de administratie.

Hij geeft toe dat uit artikel 45 van het Statuut, volgens hetwelk bevordering plaatsvindt bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag, volgt, dat eventuele verzekeringen van de hiërarchische meerderen of van de griffier met betrekking tot bevorderingsvooruitzichten geenszins bindend zijn voor de latere keuze van het tot aanstelling bevoegd gezag. Toen het Hof in zijn besluit tot afwijzing van de klacht evenwel stelde dat verzoeker dit beginsel moest kennen, heeft het een restrictieve uitlegging gegeven aan het beginsel inzake de bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen. Gesteld dat de hiërarchische meerdere zich van deze restrictieve uitlegging bewust is, dan zou het door de ambtenaar in hem gestelde gerechtvaardigd vertrouwen geen enkele zin meer hebben.

Verzoeker verklaart de onbetwiste verdiensten van Maggioni en Fetler niet in twijfel te willen trekken. Hij vraagt zich echter af, in welk opzicht bij de bevordering naar de rang A 3 hun kwaliteiten het moesten winnen van de zijne. Ofschoon het tot aanstelling bevoegd gezag bij benoemingen een zeer ruime beoordelingsvrijheid heeft, veronderstelt dit wegens genoemd beginsel inzake de bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen tegelijkertijd een grote beslissingsvrijheid en een nauwkeurig onderzoek van vergelijkbare dossiers. Dit onderzoek moet een waardering van de verdiensten op voet van gelijkheid omvatten en op grondslag van vergelijkbare ambtsberichten en inlichtingen (arrest van het Hof van 19 maart 1964, Raponi, Jurispr. 1964, blz. 263).

Bovendien blijkt uit de gebeurtenissen sinds het moment dat verzoeker is voorgedragen voor de rang A 3, dat wil zeggen sinds 1976, dat de A 3-post waarop hij zou kunnen worden benoemd, voortdurend en systematisch aan andere diensten dan de bibliotheek is toegewezen.

Wat het *onderwerp van het geschil* betreft, betoogt *verweerder* dat de conclusies strekkende tot bevordering van verzoeker naar de rang A 3 niet ontvankelijk zijn, aangezien het Hof niet bevoegd is zich in de actieve administratie te mengen. Ook kunnen de dossiers van andere ambtenaren, die geen partij zijn bij het geschil, niet worden overgelegd, onverschillig het doel waarmee verzoeker die overlegging vraagt. De desbetreffende conclusies dienen derhalve niet ontvankelijk te worden verklaard.

Verweerder betwist daarentegen niet de *ontvankelijkheid van het beroep* als zodanig.

Wat de *gegrondheid van het beroep* betreft, betoogt verweerder met name ten aanzien van het middel ontleend aan het beginsel inzake bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen van een ambtenaar in zijn meerdere, dat moet worden onderscheiden tussen de bevoegd-

heid van de hiërarchische meerderen en die van het tot aanstelling bevoegd gezag. Het is normaal dat de chef van de betrokken ambtenaar, wanneer hij diens verdiensten waardeert, hem voor bevordering voordraagt en dit ook aan zijn medewerker meedeelt. Dit geldt ook voor andere voorstellen, waarmee andere ondergeschikten voor bevordering worden voorgedragen. De positie van het tot aanstelling bevoegd gezag is echter anders. Dit moet de keuze maken waartoe artikel 45 van het Statuut het verplicht. Gezien de weinige bevorderingsmogelijkheden is het wel gedwongen aan een of meer kandidaten de voorkeur te geven boven andere, en dus kunnen slechts bepaalde voorstellen worden gevolgd. Voor zover het beginsel inzake de bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen in geding zou zijn, kan dat dus slechts betrekking hebben op het handelen van de hiërarchische meerderen, en dit heeft niets te maken met de bevoegdheid van het tot aanstelling bevoegd gezag.

Met betrekking tot verzoekers stelling dat de ruime beoordelingsvrijheid van het tot aanstelling bevoegd gezag een nauwgezet onderzoek van de betrokken dossiers veronderstelt, merkt verweerder op dat verzoeker er weliswaar van overtuigd is dat bedoeld gezag niet over de volledige dossiers beschikte en dat het bestreden bevorderingsbesluit niet met volledige kennis van zaken is genomen, doch dat dit middel feitelijke grondslag mist. Zoals in het administratieve besluit van 5 oktober 1979 werd overwogen, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag een keuze gemaakt overeenkomstig de toepasselijke beginselen, gelet op de gehele loopbaan van de betrokkenen, de vereisten van de verschillende diensten en alle aspecten welke daarbij van belang waren.

Dit kan met temeer stelligheid worden gezegd, omdat het tot aanstelling bevoegd gezag, wegens de geringe omvang van de instelling, behalve over de dossiers van de betrokken ambtenaren over belangrijke aanvullende inlichtingen beschikt, doordat het de kandidaten voor bevordering persoonlijk kent. De weinige kandidaten van hoge rang waren reeds jarenlang in dienst, zodat verweerder hun diensten, hun werk, de omvang van hun verantwoordelijkheden en bijgevolg hun verdiensten, kon beoordelen.

Verweerder verwerpt formeel het middel inhoudende dat de A 3-post waarin verzoeker had kunnen worden bevorderd, voortdurend en systematisch aan andere diensten dan de bibliotheek is toegewezen. Deze bewering is in strijd met de werkelijkheid en wordt door geen enkel bewijs gesteund.

*Verzoeker* merkt in repliek op, dat het Hof in het onderhavige geval optreedt in zijn dubbele hoedanigheid van rechtsprekend orgaan en tot aanstelling bevoegd gezag. Elk tot aanstelling bevoegd gezag kan echter op zijn eigen besluiten terugkomen, mits het de verkregen rechten eerbiedigt van hen ten aanzien van wie een vroeger besluit is genomen. Het Hof is niet enkel bevoegd zich met zijn eigen administratie te bemoeien, doch ook verplicht zich bezig te houden met de goede werking daarvan.

Verzoeker maakt er eveneens bezwaar tegen dat de zaak naar een kamer is verwezen, dat wil zeggen naar een emanatie van het voltallige Hof dat onder meer de volledige bevoegdheid van tot aanstelling bevoegd gezag bezit. Zou het Hof in deze zaak in niet-voltallige zitting uitspraak doen, dan zou, gelet op de dubbele hoedanigheid van het Hof in casu, verzoeker de mogelijkheid worden ontnomen herziening van het bestreden besluit te verkrijgen. Bijgevolg vraagt verzoeker subsidiair om verwijzing van de zaak naar het voltallige Hof.

Wat de gevraagde *overlegging van documenten* betreft, betoogt verzoeker dat het niet gaat om een oordeel over de bekendheid met gegevens betreffende personen die geen procespartij zijn, maar over de bekendheid met materiële gegevens op grond waarvan het tot aanstelling bevoegd gezag zijn besluit van 21 maart 1979 heeft genomen. Het gaat er immers om, vast te stellen of bij het onderzoek voorafgaande aan het besluit van 21 maart 1979, het Statuut is geëerbiedigd. Het verzoek om de betrokken stukken over te leggen, is met name gebaseerd op hetzelfde beginsel als dat wat ten grondslag ligt aan artikel 50 van het huishoudelijk reglement van het Hof, betreffende het bewaren van processen-verbaal en hun bijlagen in het archief.

Zich met name baserend op eerder genoemd arrest-*Raponi*, stelt verzoeker ten slotte dat wanneer zijn verzoek om overlegging van documenten zou worden afgewezen, een beroep in rechte, gebaseerd op artikel 45 van het Statuut, illusoir zou worden.

Verzoeker persisteert bij zijn in het verzoekschrift aangevoerde middelen, met inbegrip van de daar bedoelde rechtsgrondslagen.

In antwoord op de door verweerder bij verweerschrift aangevoerde argumenten, merkt verzoeker in de eerste plaats op, dat daarin met betrekking tot het beginsel inzake bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen niet wordt ontkend dat verzoeker beloften zijn gedaan. Verweerder stelt slechts dat deze beloften het tot aanstelling bevoegd gezag niet kunnen binden bij zijn latere keuze, en dat de aan een kandidaat gegeven verzekering betekent dat de hiërarchische meerdere het voorstel tot bevordering loyaal zal ondersteunen. Waarover echter in casu twijfel bestaat, is of men tijdens de discussie die aan het besluit van 21 maart 1979 vooraf is moeten gaan, op de hoogte was van alle stukken die normaal deel uitmaken van een vergelijkend dossier, dus ook van de adviezen van de hiërarchische meerderen van verzoeker.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de rol — feitelijk en rechtens — van de griffier van het Hof, en biedt aan met alle middelen rechtens de realiteit en de inhoud van de door de griffier aan Sperl gedane beloften te bewijzen.

Verzoeker stelt vervolgens dat de argumenten van het administratieve besluit tot afwijzing van de klacht, van indicatieve en niet van beslissende aard zijn. Dit besluit is wellicht ongegrond, doch hierover kan alleen het Hof oordelen na een procedure op tegenspraak, die verzoeker alle door de wet toegekende rechtswaarborgen biedt.

Met betrekking tot verweerders stelling dat het tot aanstelling bevoegd gezag over belangrijke aanvullende inlichtingen beschikte doordat de kandidaten voor bevordering persoonlijk bekend waren, merkt verzoeker op dat verweerder hierdoor in feite erkent dat aan de benoeming van Fetler en Maggioni in plaats van verzoeker subjectieve elementen ten grondslag hebben gelegen. De in artikel 45 en 46 van het Statuut bedoelde procedure wil subjectiviteit juist voorkomen. Het onderzoek dient te geschieden aan de hand van vergelijkbare, dat wil zeggen objectieve dossiers, om later eventueel, in geval van betwisting, controle door het Hof mogelijk te maken. Door te erkennen dat bij de bevordering subjectieve elementen hebben meegespeeld, geeft verweerder toe dat deze bevordering onregelmatig is geweest en dat het beroep derhalve gegrond is.

Wat het belang van de dienst betreft, merkt verzoeker op dat het niet aan hem staat te bewijzen dat de gronden die tot benoeming van een andere kandidaat hebben geleid, juist waren. Het staat aan de tegenpartij, door middel van objectief vast te stellen gegevens niet alleen te bewijzen wat op het moment van de betwiste benoeming het belang van de dienst was, maar ook wat de redenen van haar keuze waren.

In dupliek stelt *verweerder* met betrekking tot de feiten, dat het tot aanstelling bevoegd gezag de begrotingsautoriteit voor het jaar 1979 had verzocht drie A 4-posten in A 3-posten om te zetten, namelijk de post van hoofd van de dienst Bibliotheek, die van hoofd van de Financiële en die van hoofd van de Personeelsdienst. De begrotingsautoriteit had echter slechts één omzetting goedgekeurd. Het tot aanstelling bevoegd gezag zag zich derhalve voor een keuze gesteld, niet zozeer tussen de drie betrokken ambtenaren, alswel tussen drie diensten, want slechts één dienst kon tot afdeling worden gemaakt en onder leiding van een afdelingshoofd met de rang A 3 worden gesteld. In dit geval ging de voorkeur uit naar de Financiële dienst. Het bestreden besluit had dus twee doelen: de instelling van een afdeling en de benoeming van een hoofd van die afdeling door middel van bevordering. Door dit besluit te nemen heeft het tot aanstelling bevoegd gezag slechts het belang van de dienst verzekerd.

Het onderhavige geschil leent zich niet voor een discussie over het beginsel inzake bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen. Zelfs indien men er van uitgaat dat dit beginsel, dat door het Hof in zijn rechtspraak op gebieden buiten het ambtenarenrecht is bevestigd, ook op dit laatste van toepassing kan worden verklaard, dient men toch te erkennen dat het feit dat de administratie het betwiste besluit heeft genomen, voor verzoeker geen onvoorzienbaar gegeven vormde.

Wat het bewijsaanbod betreft, moeten verzoekers argumenten met betrekking tot de rol van de griffier eveneens als niet terzake dienende worden verworpen. Het subisidair gedane bewijsaanbod dient als niet relevant te worden afgewezen.

Met zijn in het verzoekschrift onder het hoofd „ontbreken van rechtsgrondslag" aangevoerde middel inzake het vergelijkend onderzoek van de verdiensten, beoogt verzoeker een onderzoek naar de vraag wanneer een bepaalde ambtenaar meer verdiensten heeft dan een andere. Hier bevindt men zich echter op het gebied van de ook door verzoeker aan de administratie toegekende beoordelingsvrijheid. Het middel moet dus wegens gebrek aan bewijs worden verworpen. Het is immers gebaseerd op een eenvoudige, op het resultaat van de bevorderingsprocedure gebaseerde veronderstelling. Omdat verzoeker niet is bevorderd zou het bevorderingsbesluit ten gunste van een collega volgens hem onregelmatig zijn.

Het verzoek om overlegging van „vergelijkbare dossiers" moet worden afgewezen, omdat verzoeker niet aangeeft welke grief door het onderzoek van deze dossiers zou moeten worden gestaafd.

Verweerder bestrijdt bovendien dat het tot aanstelling bevoegd gezag zijn beoordeling in casu op subjectieve gegevens heeft gebaseerd.

Met betrekking tot het middel dat de post voortdurend en systematisch aan een andere dienst is toegewezen, merkt verweerder op dat dit in strijd is met de werkelijkheid en door geen enkel bewijs wordt gestaafd. Anders dan verzoeker in

repliek stelt, staat het aan verzoeker te bewijzen onder welke voorwaarden in casu in strijd met het belang van de dienst zou zijn gehandeld.

Ten aanzien van het onderwerp van het geschil herhaalt verweerder dat het Hof in een beroep tot nietigverklaring, gesteld dat het beroep ontvankelijk is, slechts is geroepen het bestreden besluit nietig te verklaren. Het is geenszins bevoegd een ander besluit ervoor in de plaats te stellen. Dit is de taak van de administratie.

Deze beginselen gelden ook in geval van beroep tegen het Hof. Het Hof in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag treedt dan op als verweerder, en het doet uitspraak in zijn hoedanigheid van rechtsprekend orgaan van de Gemeenschappen.

IV — Mondelinge behandeling

Partijen zijn ter terechtzitting van 3 juli 1980 in hun pleidooien gehoord. Verweerder merkte daarbij nog op, dat het besluit om de enige vacante A 3-post aan Fetler toe te kennen, het resultaat was van een keuze tussen diensten en niet tussen personen. Deze stelling werd door verzoeker bestreden.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 18 september 1980 conclusie genomen.

## In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingekomen ter griffie op 8 januari 1980, heeft verzoeker, hoofd van de dienst Bibliotheek van het Hof, beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het besluit van die instelling van 21 maart 1979, waarbij het hoofd van de Financiële dienst is benoemd tot afdelingshoofd in de rang A 3.

2 Dit besluit zou volgens verzoeker inbreuk maken op het beginsel inzake bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen, zou zijn genomen zonder volledig onderzoek van de persoonsdossiers van de verschillende kandidaten, zou in strijd zijn met het belang van de dienst, terwijl door de begrotingsautoriteit toegekende A 3-posten zouden zijn onttrokken aan de bibliotheek ten gunste van andere diensten.

3 Wegens de voortdurende groei van de werkzaamheden van sommige van zijn diensten, zo blijkt uit het dossier, achtte het Hof van Justitie het noodzakelijk die diensten onder het gezag te stellen van ambtenaren met de rang van afdelingshoofd, dus de rang A 3.

4 Een dergelijke inrichting van de diensten is mogelijk hetzij door meer posten van afdelingshoofd in te stellen, hetzij door vacante of reeds door hoofden van dienst bezette posten van hoofdadministrateur A 4/A 5 om te zetten in posten van afdelingshoofd A 3. Ofschoon omzetting van verscheidene posten was gevraagd, stond de begrotingsautoriteit op de begroting 1979 de omzetting van slechts één post A 4 in A 3 toe, zonder daarbij aan te geven welke, daarmee de beslissing aan de instelling overlatend.

5 Door het hoofd van de Financiële dienst te bevorderen heeft het Hof van Justitie bij het bestreden besluit de omgezette post toegewezen aan de Financiële dienst, die daarmee onder het gezag van een afdelingshoofd werd geplaatst. Het ging daarbij om een post die al vóór de omzetting door dezelfde ambtenaar in de hoedanigheid van hoofdadministrateur was bezet.

6 Het is dit besluit waarvan de verenigbaarheid met de regels van het Statuut door verzoeker in geding is gebracht.

7 Van de verschillende tot staving van het beroep aangevoerde middelen dient in de eerste plaats te worden onderzocht het middel inhoudende dat verweerder, door de A 3-post op die wijze toe te kennen, het belang van de dienst heeft miskend; bij een juiste beoordeling zou, na vergelijking van alle terzake dienende gegevens, de post zijn toegewezen aan verzoeker in zijn hoedanigheid van hoofd van de dienst Bibliotheek.

8 Volgens artikel 5, lid 1, van het Statuut zijn de onder het Statuut vallende ambten „naar aard en niveau van de werkzaamheden waarmee zij overeenkomen, ingedeeld in vier categorieën, die in afdalende hiërarchische volgorde worden aangeduid met de letters A, B, C en D". Volgens artikel 5, lid 4, wordt „het verband tussen standaardfuncties en loopbanen aangegeven in de staat die als bijlage I is opgenomen. Op grond van deze staat stelt iedere instelling, na advies van het Comité voor het Statuut, bedoeld in artikel 10, de omschrijving vast van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan iedere standaardfunctie zijn verbonden". In de door verweerder ingevolge genoemd lid 4 vastgestelde omschrijving van de werkzaamheden wordt de met het ambt van afdelingshoofd overeenkomende loopbaan A 3 omschreven als volgt:

„standaard-functie: afdelingshoofd

omschrijving van de werkzaamheden:

— leidt een administratieve eenheid onder het gezag van een directeur — eventueel onder direct gezag van een directeur-generaal — op een gespecialiseerd gebied.

— hooggekwalificeerde ambtenaar die een orgaan van de instelling raad moet geven of verantwoordelijk is voor studies of controles onder het gezag van een directeur-generaal of een directeur.

— . . ."

9 Uit deze bepalingen en ook uit de algemene beginselen van het ambtenarenrecht volgt dat, hoewel elke instelling over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt met betrekking tot de organisatie van haar diensten en de evaluatie van de ambten, niettemin het belang van de verschillende diensten of ambten alsmede het belang van de werkzaamheden en verantwoordelijkheden die daaraan zijn opgedragen, het belangrijkste criterium moeten vormen bij de beslissing of een bepaalde dienst moet worden geleid door — dan wel of een bepaald ambt moet worden toevertrouwd aan — een ambtenaar met de rang van afdelingshoofd en niet aan een ambtenaar met de rang van hoofdadministrateur.

10 Mocht echter blijken dat deze organisatorische inrichting tegelijkertijd en gelijkelijk noodzakelijk is voor meer diensten of ambten zonder dat het mogelijk is, zoals in casu het geval was, hierin op hetzelfde moment to voorzien omdat de begrotingsautoriteit het gevraagde aantal posten niet meende te moeten toestaan, dan is het bevoegde gezag vrij rekening te houden met de verdiensten en de bewijsstukken van de ambtenaren die, na de omzetting van de posten, voor het vervullen van het hoger ingedeelde ambt in aanmerking komen. Toepassing van dit criterium impliceert echter dat de behoeften van de betrokken diensten of posten worden vergeleken en afgewogen.

11 Aan de hand van het dossier kan niet worden vastgesteld dat aan al deze verplichtingen is voldaan. Er is niets aangevoerd dat de conclusie zou toelaten dat aan het bestreden besluit een afweging van de vereisten van de betrokken diensten is voorafgegaan. En ofschoon het besluit van 5 oktober 1979, waarbij het Hof verzoekers klacht heeft afgewezen, de vereisten van

de verschillende diensten als een van de redenen van de keuze noemt, doet het dit eerst na te hebben vermeld dat een vergelijkend onderzoek heeft plaatsgehad van de verdiensten en de loopbaan van elke kandidaat.

12 Het bestreden besluit is derhalve onwettig en moet nietig worden verklaard.

Kosten

13 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien het Hof in het ongelijk is gesteld, dient het in de kosten worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende:

**1. Verklaart het besluit van het Hof van 21 maart 1979 nietig.**

**2. Verstaat dat het Hof de kosten zal hebben te dragen.**

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 28 oktober 1980.

De griffier
A. Van Houtte

De president
H. Kutscher